

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΝ ΧΑΪ'ΙΝΕ

I

Μ' ένα βιαστικό περπάτημα
διαβαίνω άπάνω άπ' τ' ο γερύρι,
τ' ο φεγγάρι έξω άπ' τ'ά σύννεφα
για νά μου φέξη άχνό είχε γύρει.

Μπρός στο σπιτάκι της έστάθηκα
και κάρφωσα ψηλά τ'ά μάτια
κι' αντίκρισα τ'ο παραθύρι της
και μοΐγνινε ή καρδιά κομμάτια.

"Αχ ! άλλοτε ξέρω πώς κτύταξες
χρυσό μου, άπ' τ'ο παραθύρο σου,
και κάτω άπ' τ'ο φεγγάρι μ' έβλεπες
σά μου ιτιά νά στέκο έμπρός σου !

II

Τ'ο φθινόπωρινό, τ' όχρό φεγγάρι,
γλυστράει έξω άπ' τ'ά σύννεφα τ'άχνά.
Μοναχικό μπροστά στο κοιμητήρι
ύψώνεται τ'ο σπίτι του παπα.

Διαβάζει ή μάννα μέσα στο Βαγγέλιο
ό γυνίος εινε σκυτός μπρός στο κερί.
"Η πεϊό μεγάλη κόρη νυσταγμένη,
τεντώνεται και λείει ή πεϊό μικρή:

"Αχ, Θεέ μου, πώς τις νοιώθω νά
ή μέραις τόσο βαρεταίς εδώ !
Μόνον σάν πάν νά θάφουνε κανένα
Τότε προσμένω κάτι τι νά "δώ».

"Η μάννα μέσ' στο διάβασμα άπανταί:
«Τι λές ; τέσσερες θάψαν μοναχά
άπ' την ήμέρα πού ο πατέρας σου εινε
'στην πόρτα του κοιμητηριού βαθείά».

"Η πεϊό μεγάλη κόρη χασμουριέται:
«Δέν θά πεθάνω από την πείνα εγώ·
αυρίο θάπλώ στού κόντε μου τ'ο σπ'τι·
τόν λένε τόσο πλούσιο και γλυκό !»

Φωνάζει ό γυνίος και λείει χασκογελώντας:
«τρείς κυνηγοί μέ τρόπο μαγικό
κάνουν χρυσάφι ψεύτικο και θέλουν
νά μάθουν και σέ μέ τ'ο μυστικό».

"Η μάννα τόν άκούει, και τ'ο Βαγ-
[γέλιο
'στο πρόσωπό του τ'ο πετάει μέ όρμη.
«Θεοκαταραμένε, μου σκοπεύεις
ληστής νά γίνης σάν κ' αυτους
[και σ'».

Μά ξάφνου χτύπο άκούστος παραθύρι.
κάποιον θωρούν τ'ο χέρι νά κουνή
άπ' όσω έν' ήταν ό νεκρός πετράρας
φωράωντας ράσο δόλομαυρο, μαζού.
Μετάφρασις Πέτρου Ράση

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Του GUY DE MAUPASSANT

ΤΡΕΛΛΟΣ

"Όταν πέθανε εΐταν πρόεδρος Ήφρετιού, δικαστής άκέραιος του
όποιου την ανέλιξη τη ζωή την έφεραν για παράδειγμα μέσα σε
όλα τ'ά δικαστήρια της Γαλλίας. Οι δικηγόροι, οι δικαστάι, όλ' οι δι-
καστικοί ύποκλινόντουσαν με βαθύτατο σεβασμό μπρός στη με-
γάλη, λευκή κ' Ισχυρή φυσιογνωμία του που την εφώτιζαν δυό μάτια
λαμπερά και βαθεία.

Πέρασε τη ζωή του κυνηγώντας τ'ό έγκλημα και προστατεύον-
τας τ'ους άδυνάτους. Οι κακούργοι κ' οι δολοφόνοι ποτέ τους δέν
είχαν έναν έχθρο πιο τρομερό· αυτός φαινότανε σά νά διαβάζε μέσα
στην ψυχή τους τις πιο μυστικές τους σκέψεις και νά διακρίνε, με
μία ματιά, όλα τ'ά μυστήρια των προθέσεων τους.

Είχε πεθάνει λοιπόν σε ήλικία ογδόντα δυό χρόνων, περιστοι-
χισμένος από σεβασμό κι' ακολουθούμενος από τη θλίψη ενός δλο-
κλήρου λαού. Στρατιώτες με κόκκινες κυλότες τόν είχαν συνοδεύ-
σει ως τόν τάφο του κ' έπίσημοι με λευκές γραβίτες εΐπαν πάντα
άπ' τ'ο φέρετρό του περιλπούς λόγους κ' έχυσαν δάκρυα που φαι-
νόταντουσε παράδοξα.

Νά λοιπόν τ'ο παράδοξο χατίρι, πού ο συμβολαιογράφος του κατά-
πληκτος ανάκαμψε μέσ στο γραφείο όπου συνέλιζε νά κλειδώνει
τις δικογραφίες των μεγάλων έγκληματιών.

Είχε τίτλο κι' εΐταν γραμμένη τ'έξης :

ΓΙΑΤΙ :

20 Ίουνίου 1851.—Βγαίνο από την συνεδρίαση. Έκανα νά
καταδικασθώ ό Μπλοντέλ εις θάνατον ! Γιατί λοιπόν αυτός ό άν-
θρωπος έκοιτάξε τα πένη παιδιά τ'ον ; Γιατί ; Συχνά, συνατά
και εις τέτοιους ανθρώπους για τ'ους όποιους ό φόνος αποτελεί μία
ήδονη. Νά, νά, νά, πρέπει να είναι μία ήδονη, ή μεγαλύτερη άπ'
όλες τ'άσ'· μήπως ό φόνος δέν εν' εκείνος πού μοιάζει περισσότερο
με τη δολοφονία ; Η γέννησις κ' ή καταστροφή ! Οι δυό αυτές λέξεις κλείνουν την Ιστορία των κό-
σμων, τ'ο πάν είναι αυτές, τ'ο πάν ! Γιατί μεθείς ό φόνος.

26 Ίουνίου.—Γιατί λοιπόν ό φόνος είναι έγκλη-
μα ; Νά, γιατί ; Άπεναντίας, είναι νόμος της φύ-
σεως. Ο νόμος της καταστροφής. Κάθε ύπαρξη έχει
προσορισμό νά σκοτώνει : σκοτώνει για νά ζήσει
και σκοτώνει για νά σκοτώσει. Ο φόνος είναι μέσα
στην ιδιοσυγκρασία μας· πρέπει να σκοτώνουμε !
Τά ζώα σκοτώνουν άδιάκοπα, όλη την ήμέρα, σε
κάθε στιγμή της ύπαρξέως των. Ο άνθρωπος
φονεύει άδιάκοπα για νά ζήσει—μιά ποση ανάγκη
έχει να σκοτώνει και για ήδονη ; γιατί άκριβώς

βρήκε τ'ο κυνήγι. Τά παιδιά σκοτώνουν τά έντομα πού βρίσκουν, τά
πουλάκια κι' όλα τ'ά μικράζωα πού τόν κέφτουν στα χέρια. Μά αυτό
μόνο δέ θάγκουσε νά ικανοποιήση την άκαταίτητη ανάγκη του
φόνου πού έχουμε μέσα μας. Δέ μας φτάνει ό φόνος τ'ού ζώου· έ-
χουμε έπίσης ανάγκη νά σκοτώσουμε κ' άνθρωπο. Άλλοτε ικανο-
ποιούσαν αυτή την ανάγκη μ' ανθρώπινες θυσιές. Σήμερα, ή ανά-
γκη της κοινωνικής όμοности όνόμας τ'ο φόνου έγκλημα.

30 Ίουνίου.—Τό νά σκοτώνεις είναι ό νόμος, γιατί ή φύσις
αγαπά την αωνία νεότητα. Η ίδια φαίνεται σά νά φωνάει άσυ-
νεϊδητώς μέσ στα έργα της : «Γρήγορα ! γρήγορα ! γρήγορα !» Η
ίδια πάλι καταστρέφει κ' ή ίδια ανανεώνει.

2 Ίουλίου.—Τό άτομον—τι είναι τ'ο άτομον ; Τό πάν και
τίποτε. Μέσα στη σκέψη, είναι ή αντανάκλαση τ'ού όλου. Καθρέ-
φτης των πραγμάτων και των γεγονότων, κάθε άνθρωπινον πλάσμα
είν' ένας μικρός κόσμος μέσ στον κόσμο.

Μά ταξιδέψτε—κοιτάξτε τις άπειροπληθείς φυλές και τότε
ό άνθρωπος δέν είναι πιά τίποτε ! Πάρτε μία βάρκα, άπομακρυν-
θήτε από την κατάμεστη από κόσμο άκρογυαλιά και σε λίγο δέ θά
βλέπετε τίποτ' άλλο από την άκτι. Τό άτομο, άφανές, γάνεται.
Τόσο είναι μικρό κ' άσμαντο. Διασχίστε την Εύρώπη μ' ένα ταχύ
τραίνο και κοιτάτε άπ' τ'ο παραθύρι. Άνθρωποι, άνθρωποι, παν-
τού άνθρωποι, αναριθμητοί, άγνωστοί, σάν μυρηνηκά μέσα στους
κάμπους, σάν μυρηνηκά μέσα στους δρόμους. Πηγαίντε στις Ίν-
δίες, στην Κίνα και θά δΐτε να ρυθν εκατομμύρια άνθρωπων πού
γεννιούνται και πεθαίνουν χωρίς ή διάβα τους από τη γή ν' αφήν
περισσότερα ίχνη από ένα μυρηνηκι.

Νά, διασχίστε τόν κόσμο και κοιτάξτε τ'άναριθμητα πλήθη των
άγνώστων ανθρώπων. Των άγνώστων ! Α ! νά ή λέξις τ'ού προ-
βλήματος ! "Ο φόνος εν' έγκλημα γιατί έχουμε
αριθμήσει τ'ους ανθρώπους ! "Όταν γεννιούνται
τους γράφουν, τους όνομάζουν, τους βαπτίζουν. Ο
νόμος τους παίρνει. Νά ! Τό πλάσμα πού δέν είναι
γραμμένο στα μητρώα δέ λογαριάζεται : σκοτώνει
το στο κάμπο ή στην έρημο, στο βουνό ή στην πε-
διάδα ! Αδιάφορο ! Η φύσις αγαπάει τ'ο θάνατο
αυτή δέν τιμωρεί.

Εκείνο πού είναι ιερό είναι τ'ο Μητρώον ! Αυτό
προστατεύει τόν άνθρωπο. Ο άνθρωπος είναι ιερός
είπει ή είναι γραμμένος στο Μητρώον !

Τό κράτος μπορεί νά σκοτώνει γιατί έχει τ'ο δι-
καίωμα νά διορθώνη τά μητρώα του. "Όταν σκο-
τώνει στόν πόλεμο διακόσες χιλιάδες ανθρώπους

τούς διαγράφει με μιά μολυβιά από τὸ Μητρώο του. Τελείωσε. Μά εμείς που δὲ μπορούμε νὰ ἀλλάξουμε τὰ μητρώα τῶν Δημαρχείων, οφείλουμε νὰ σεβαστε τὴ ζωὴ. Μητρώον, δόξαμένη θεότης πού βασιλεύει μέσα στὰ Δημαρχεία, σὲ χαιρετῶ! Εἶσαι πὺν δυνατὴ ἀπὸ τὴ Φύση! ἂ! ἂ!

7 Ίουλιου.—Τὴ παράβηκα καὶ γλυκεῖα ἡδονὴ πρέπει νὰ εἶνε ὁ φόνος: νάχης μπροστά σου τὸ πλάσμα ζωντανό, μὲ σκέψη καὶ εἴπαι νὰ τοῦ ἀνοίξεις μιά μικρὴ τρύπα, νὰ βλέπεις νὰ τρέχει αὐτὸ τὸ κόκκινο υγρὸ πὺν εἶναι τὸ αἷμα, αὐτὸ πὺν κάνει τὴ ζωὴ καὶ νὰ μὴν ἔχῃς πιά μπροστά σου παρά ἕνα σωρὸ ἀπὸ σάρκες, μαλακό, κρύο, ἀδρανὴ, χωρὶς σκέψη!

5 Αὐγούστου.—Ἐγὼ πὺν πέρασα τὴ ζωὴ μου δικάζοντας καὶ καταδικάζοντας, σκοτώνοντας μὲ τοὺς λόγους μου, σκοτώνοντας μὲ τὴ γυλοτίνη ἐκείνους πὺν σκοτώνουν μὲ τὸ μαχαίρι, ἐγὼ! ἐγὼ! ἂν ἔκανα σάν ὅλους τοὺς δολοφόνους πὺν καταδικάσα, ἐγὼ! ἐγὼ! πὺν θὰ τὸ μάθαινε;

10 Αὐγούστου.—Ποῖος ποτὲ θὰ τὸ μάθαινε; Νὰ ὑπομιασθοῦν ἐμένα, ἐμένα, προπάντων ἂν ἐδίαιτα, ἕναν ἄνθρωπο πὺν δὲ θὰ εἶχα κανένα συμμένο νὰ ξεκάνω εἶταν πράγμα ἀδύνατο.

15 Αὐγούστου.—Ὁ πειρασμός! Ὁ πειρασμός μὴνέ μέσα μου καὶ μὲ τρώει σὰ σουλνιά. Περαταί μέσα σ' ὅλο μου τὸ σῶμα, στὸ μυαλό μου πὺν δὲ συλλογίζεται πιά παρὰ αὐτὸ: νὰ σκοτώσω.

22 Αὐγούστου.—Δὲ μπορῶ πιά ν' ἀντισταθῶ. Ἐσκότωσα ἕνα μικρὸ ζῷο γιὰ νὰ δοκιμάσω, γιὰ ν' ἀρχίσω, Ὁ Γιάννης, ὁ ὑπηρετὴς μου, εἶχε μιά καρδερίνα σ' ἕνα κλουβὶ κρεμασμένο στὸ παράθυρο τῆς κίμαρής του. Τὸν ἐστεία καὶ παίει μὲ μιά δουλειὰ καὶ πῆρα τὸ πουλάκι μὲς σ' τὸ χερί μου, μὲς σ' τὸ χερί μου ὅπου ἐκείτω νὰ χτυπῇ ἡ καρδιά μου. Εἶταν ἔσπτο. Εἶχ' ἀνεβῇ στὴν κίμαρά μου. Κάθε τόσο τὸ ἐφαγγα πὺν δυνατὰ ἡ καρδουλά μου χτυποῦσε γρηγορώτερα. Αὐτὸ μὲ προκαλοῦσε φρίκη καὶ ἡ ἡδυπαθεία. Παρ' ὀλίγο νὰ τὸ πνίξω. Μά ἔτσι δὲ θὰ ἐβρίσκει αἷμα.

Τότε πῆρα ἕνα ψαλίδι καὶ τοῦ ἐκόμω τὸ λαμπο σὲ τρία μέρη, πολὺ σιγὰ. Ἀνοίξε τὸ ράφες, προσπαθῆσε νὰ μὲ διαφύγῃ, ἀλλὰ ἐγὼ τὸ κρατοῦσα, ὦ! τὸ κρατοῦσα! θὰ μποροῦσα νὰ συγκατατίσω ἕνα σκυλὶ λυσσασμένο! Καὶ εἶδα νὰ τρέξῃ αἷμα. Πόσο εἶν' ὠραίο, κόκκινο, λαμπρό, καθαρό τὸ αἷμα. Θὰ ἤθελα νὰ τὸ πῶ! Ἐμυσσεψα μὲ αὐτὸ τὴν ἀρετὴ τῆς γλώσσας μου. Καλὸ εἶναι. Μά εἶχε τόσο λίγο αὐτὸ τὸ δυστυχημένο πουλὶ! Δὲν ἔφτασε γιὰ νὰ τὸ ἀπολαύω! Θὰ εἶταν ὑπερόχο ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπορροῆς τὸ θέαμα ἑνὸς σπαρμένου ταύρου.

Καὶ εἴπαι ἔκαρα ὅτι καὶ οἱ δολοφόνοι οἱ ἀληθινοί, ἔβλυναν τὸ ψαλίδι, ἔβλυναν τὴ χεῖρα μου, ἐξοῖσα νερό καὶ ἔπλησαν τὸ πῶμα σὺν κῆπο γιὰ νὰ τὸ θάψω. Τὸ ἔθαψα κάτω ἀπὸ μιά φραουλίτσα. Θὰ τρώω καὶ μερὰ μιά φραουλίτσα ἀπὸ αὐτὴ. Ἀληθεῖα, πὺν μπορεῖ νὰ ἀπολαύσῃ κανεὶς τὴ ζωὴ ὅταν ἔξερει.

Ὁ ὑπηρετὴς μου ἔκλαψε. Νόμισε πὺν τὸ πουλάκι του τοῦ ἔφυγε. Πῶς νὰ μὲ ὑπομιαστῇ; Ἀ! ἂ!

25 Αὐγούστου.—Πρέπει νὰ σκοτώσω ἕναν ἄνθρωπο! Πρέπει. **30 Αὐγούστου.**—Ἐγὶνε καὶ αὐτὸ. Εἶταν τόσο ἀσημαντὸ πράγμα. Εἶχα πῆαι νὰ κῆνω τὸν περιπατὸ μου στὸ δάσος. Δὲν εἶχα βάλει στὸ νοῦ μου τίποτα, μὰ τίποτα. Νά, ἔξαφνα, ἕνα παιδί στὸ δρόμο, ἕνα παιδάκι πὺν ἔτρωγε μὰ φέτα φοιμὴ μὲ βούτυρο.

Στάθηκε γιὰ νὰ μὲ δεῖ πὺν περνούσα καὶ μὲ εἶπε: «Καλημέρα, κύριε πρόεδρε.»

Κι' ἀμέσως ἡ ἰδέα μου μῆνέ μὲς στὸ μυαλό: «Ἀν τὸ σκοτώνα;»

Τὸ ρώτησα: — Εἶσαι μόνο σου, παιδί μου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Μόνο μέσα στὸ δάσος;

— Μάλιστα, κύριε.

Ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸ σκοτώσω μὲ μεθοῦσε σάν τὸ κρασί. Τὸ πλῆ-
πῆσα σιγὰ-σιγὰ, γιὰν βοθῶνουν μῆπως φύγει. Κι' ἄξαφνα τὸ ἀ-
πῆξα ἀπὸ τὸ λαγγύγι.... Τὸ σφίγγω, τὸ σφίγγω μὲ ὅλη μου τὴ
δύναμη! Τὰ μάτια μου, τρομερὰ, εἶχαν καρφοθεῖ ἀπάνω μου! Τὴ μά-
τια! Ὁλοσφύγγουλα, βαθεῖα, γυαλιστερά, φοβερά! Ποτέ μου δὲν
εἶχα δοκιμάσει μὰ τὴν κτηνώδη συγγένειά... μὰ εἴτανε τὸση γλῆ-
γορη. Μ' ἔπιασε ἀπ' τοὺς καρπούς τῶν χειρῶν μὲ τὴν χερσάκι μου
καὶ ἔπαιε τὸ κορμάκι του ἔκαρα ἕνα γυρὸ σάν τὸ φτερό στὴ φωτιά
καὶ δὲν ἐσώληκε πιά.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε, ἀχ! ἡ καρδιά τοῦ πουλιού! Ἐξοῖσα
τὸ πῶμα σ' ἕνα λάκκο καὶ τὸ σκέπασα μὲ χόρτα.

Γύρισα σπιτί, γεμμάτιστα καλά. Τὴ ἀήμαντο πράγμα πὺν εἶταν!
Τὸ βράδυ εἶμουν πολὺ εὐθύμος, ἐλαφρὸς, εἶμουν ἐντελὼς ξαναειδη-
μένος καὶ ἔπληρα σοῦ νομάρχη. Ἐκεῖ μὲ βόηκαν πολὺ πνευματώδη.
Ἀλλὰ δὲν εἶδα τὸ αἷμα! Εἶμαι ἥσυχος.

31 Αὐγούστου. Εὐρῆκαν τὸ πῶμα. Καταζητοῦν τὸ δολο-
φόνο! Ἀ! ἂ!

1 Σεπτεμβρίου.—Ἐπιασαν ὡς ὑπόπτες δυὸ ἀλητες. Δὲν ἔχουν
ὅμως ἀποδείξεις.

2 Σεπτεμβρίου.—Ἡρῆθαν καὶ μὲ εἶδαν οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ.
Ἐκλάγαν! Ἀ! ἂ!

6 Ὀκτωβρίου.—Δὲν ἀποκαλύφθηκε τίποτα. Λένε πὺν κανένας
ἀλητὴς θὰ τὸ ἐκνίξῃ τὸ παιδί. Ἀ! ἂ! Ἀν εἶχα δὲ τὸ αἷμα τὸν νὰ
τρέχει, μὲ φαίνεται πὺν θὰ εἶμουν ἥσυχος πιά.

18 Ὀκτωβρίου.—Ἡ ἐπιθυμία τοῦ φόνου κυλάει μὲς στὰ μυαλά
μου. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ παραβῇ μὲ τίς ἐρωτομανίες πὺν μὰς βα-
σιλεύουν ὅταν εἴμαστε ἐκὼς χρόνον.

20 Ὀκτωβρίου.—Ἄκουα ἕνας. Περπατοῦσα στὸ μάρκος τοῦ
ποταμοῦ μετὰ τὸ πρῶγευμα. Καὶ παρατήρησα, κάτω ἀπὸ μὴν ἰτιά,
ἕναν ἀποκοιμημένο ψαρά. Εἶταν μεσημέρι. Μιά ἀξίνα, σάν ἐπίτη-
δες βαλμένη, βοσκόταν ἐκεῖ δίπλα σ' ἕνα χωράφι ἀπὸ πατάτες.

Τὴν πῆρα καὶ ξαναγύρισα. Τὴ σήκασα σὰ ῥολόι καὶ πῆ! ἕνα
καὶ μόνο χτύπημα ἀνοῖξα στὰ δυὸ τὸ κεφάλι τοῦ ψαρά. ὦ, ἔδω
ἔτρεξε αἷμα! Ἀφῶνο αἷμα, τριανταφυλλί. Ἐτοξευε σιγὰ σιγὰ πρὸς
τὸ νερό. Καὶ ἔφυγα μὲ βῆμα ἐπίσημο. Ἀν μὲ εἶχε δὴ κανεὶς! ἂ!
ἂ! Ὁ ἀποτελοῦσα ἕναν πρῶτης τάξεως δολοφόνο.

25 Ὀκτωβρίου.—Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ψαρά προκάλεσε μεγάλο
θόρυβο. Κατηγοροῦν ὡς δολοφόνο τὸν ὄνεψό του πὺν ψάρευε
μαζὶ του.

26 Ὀκτωβρίου.—Ὁ ἀνακριτὴς βεβαιώνει ὅτι ὁ ἀνιψιὸς εἶνε ὁ
ἐνοχος. Ὅλος ὁ κόσμος τὸ πιστεύει στὴν πόλη. Ἀ! Ἀ!

27 Ὀκτωβρίου.—Ὁ ἀνιψιὸς δὲν ἔχει νὰ ὑπερασπιστεῖ καλὰ
τὸν εαυτὸ του. Καταθέτει, ὅτι τὴν ὥρα τοῦ φόνου εἶχε πῆαι στὸ
χωριὸ γιὰ ν' ἀγοράσῃ φοιμὴ καὶ τυφί. Ὁρίζεται ὅτι σκοτώσαν τὸ
τὸ θεῖο του τὴν ὥρα πὺν αὐτὸς ἔλειπε. Ποῖος νὰ τὸν πιστέψῃ;

28 Ὀκτωβρίου.—Ὁ ἀνιψιὸς παρ' ὀλίγο νὰ πῇ ὅτι αὐτὸς εἶν'
ἐνοχος, τόσο τὸν ἔχουν κάνει νὰ χάσει τὸ μυαλό του! Ἀ! ἂ! Ἡ
δικαιοσύνη!

15 Νοεμβρίου.—Υπάρχουν σπουδαῖες ἀποδείξεις ἐναντίον τοῦ
ἀνιψιού, ὁ ὁποῖος εἶταν ὁ μόνος κληρονόμος τοῦ θείου του. Θὰ
εἶμαι πρόεδρος κατὰ τὴν δίκα του.

25 Ἰανουαρίου.—Εἰς θάνατον! εἰς θάνατον! εἰς θάνατον!
Τὸν ἔκαρα νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον. Ἀ! ἂ! ὁ εἰσαγγελεὺς
μῆλινε σάν ἄγγελος! Ἀ! ἂ! ἀκόμα ἕνας. Θὰ πάω νὰ ἰδῶ τὴν
ἐκτέλεση!

18 Μαρτίου.—Τελείωσε. Τὸν ἐκατατόμησαν σήμερὰ τὸ πρωί.
Πέθανε ὁμορφα! πολὺ ὁμορφα! Αὐτὸ μ' εὐχαρίστησε πολὺ! Τί
ὄραιο πὺν εἶνε νὰ βλέπει κανεὶς νὰ κόβουν τὸ κεφάλι ἑνὸς ἀνθρώπου. Τὸ αἷμα ἀναβλύ-
ζει σάν κῆμα, σάν κῆμα! ὦ! ἂν μπο-
ροῦσα, θὰ ἤθελα νὰ λουστῶ μέσα σ' αὐτό.
Τὴ μείνη νὰ ξαπλώνομαι κάτω ἀπ' τὴν γυ-
λοτίνη καὶ νὰ ἔφευγε τὸ αἷμα τῆς ἀπάνω
στὸ κεφάλι μου, στὸ πρόσωπό μου! Καὶ
νὰ ξανασηκωνόμουν κατακόκκινος, κατα-
κόκκινος.

— Ἀ! ἂν εἴξεραν.

Τώρα θὰ περιμένω, μπορῶ νὰ περιμέ-
νω. Ἐνα ἐλάχιστο πρῶμα εἶνε ἱκανὸ νὰ μ'
ἀποκαλύψῃ...

Τὸ χειρόγραφο εἶχε ἀκόμα ἀρκετὲς
σελίδες, μὰ χωρὶς νάναφρον κανένα νέο
ἐγγραμμά.

Ὁ φρενολόγος τοῖς σπείρους τὸ ἐπι-
στεύησαν βεβαιώνουν ὅτι πράχουν μέσα
στὸν κότμον πολλοὶ ἀγνοοῦμενοι τρελλοὶ

ἐξίσου φοβεροὶ καὶ ἐπικίνδυνοι ὅσο καὶ ὁ βδελυρὸς αὐτὸς παρὰ-
φρον.

Μετάφρ. Μήτσος Παπανικολάου

✱

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΗΛΕΩΝ

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Οἱ ἄνδρες ὅσο καὶ ἂν εἶνε ὀυδερχεῖς, δὲν τοὺς φτάνει ὁλόκληρος
ὁ βίος τῶν γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ποικιλίαν τῶν ἐρωτικῶν πονη-
ριῶν τῶν γυναικῶν.

Μαντὰμ Κοττέν

Ἡ καρδιά τῆς γυναίκας, ἰδίως τῆς μελαγχολικῆς, μοιάζει μὲ μη-
τροκόλιν. Ὁ βωμὸς τοῦ Θεοῦ ἵσταται εἰς τὸ μέσον, ἀλλὰ πόσα πα-
ρεκκλήσια εἰς τὰ πέρα! ...

Arsène Houssaye

Αἱ χάριτες τῆς γυναίκας δὲν παρέχονται ὅπως ἡ καλλονή. Αὐ-
ταὶ ἀνανεύονται ἀνακαταστάτως καὶ μετὰ παρελθόντων τριανταε-
ταῖς ἀκόμῃ συγγενεῖς ζωῆς, μὰ τιμὰ γυναῖκα μπορεῖ μὲ τὰς χάρι-
τες τῆς νὰ εὐαρεστῇ τὸν συμβίον τῆς ὅπως αἰ τὴν πρώτην ἡμέρᾳ
τῆς γνωριμίας τῶν.

I. I. Ρουσσώ

Ἀν οἱ ἄγγελοι κατήχοντο τοῦ οὐρανοῦ, ὅλας ἡ γυναῖκες θὰ
ἐφρόντιζαν νὰ ἐνωθοῦν μαζὶ τους. Ἀν ὅμως ἔξαφνα ἀνέβαιναν
οἱ διάβολοι ἀπὸ τὸν Ἀδὴ ἡ γυναῖκες θὰ ἐχώριζαν μὲ τοὺς ἀγγέ-
λους χάριν αὐτῶν!

Διὰβρολός

Υπάρχουν γυναῖκες αἱ ὁποῖαι θὰ ἐνυμφεύοντο καὶ τὸν διάβολο
ἂν ἦταν πλούσιος;

Β. Οὐγκώ

Ἀλλοίμονο! ὅν κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν ἡ γυναῖκες πα-
ρασταθοῦν ὑπὸ τὴν αὐτὴν μορφήν! Ὁδόλος εἶνε ἀπίθανον νὰ
ἐμβάλουν ἡμᾶς εἰς πειρασμόν καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ!

Ἄγιος Αὐγουστῖνος

Ἡ γυναῖκα εἶναι ἄγγελος ὅταν... μὰς ἀγαπᾷ. Καὶ δαίμων,
ὅταν... μὰς ἀποστρέφεται! Ἡ ἀπιστία αὐτῆς εἶναι κατὰ τὸ θεῖο,
ὅταν ἀπιστεῖ πρὸς χάριν μας, ἔχρον δὲ τοῦ Σατανᾶ, ὅταν ἀπιστεῖ
εἰς βάρος μας!

Ἀλδωτας